

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/112/2014
Identifikačné číslo spisu:	3104897823
Dátum vydania rozhodnutia:	15.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3104897823.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, Bratislava, IČO 35 776 005, proti povinnému: G. D., nar. XX. XX. XXXX, W. II XX/XX, I. P. J., zastúpenému: JUDr. Romanom Juríkom, PhD., advokátom, Račianska 62, Bratislava, IČO 40 353 729, o vymoženie pohľadávky 2 773,75 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín, pod sp. zn. 23Er/3533/2004, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2013, č. k. 6CoE/175/2013-69, takto,

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2013, č. k. 6CoE/175/2013-69 odmieta.

Povinnému sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín uznesením z 12. 8. 2013, č. k. 23Er/3533/2004-50 návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý bol súdu doručený 22. 11. 2012, zamietol. Rovnako zamietol aj návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie, ktorý bol súdu doručený, 15. 4. 2013. Súd prvého stupňa rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 56 ods. 1, ods. 2

Exekučného poriadku, ust. § 24 ods. 1, ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. (ďalej len „Správny poriadok“).

Poverením č. 5309*006522 zo dňa 28. 12. 2004 okresný súd poveril súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára, vykonaním exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, platobného výmeru vydaného Všeobecnou zdravotnou poisťovňou číslo 2233/2003/b zo dňa 14. 8. 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10. 10. 2003 a vykonateľnosť dňa 20. 10. 2003. Uvedeným rozhodnutím bol povinnému vyrubený poplatok z omeškania. Exekučnému súdu bol 22. 11. 2012 doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedol, že platobný výmer, na podklade ktorého sa vedie exekúcia, mu nebol riadne doručený, v súlade s ust. § 24 Správneho poriadku. Namietal, že údaje na doručenke, nie sú dobre čitateľné a rozpoznateľné. Okrem toho neobdržal od doručovateľa lístok, ktorý by ho upovedomil o opakovanom doručení platobného výmeru, tak ako to predpokladá ust. § 24 Správneho poriadku. Predmetný platobný výmer, je pritom podľa povinného nesprávny, keď vychádza z nesprávnych údajov. Okresný súd uznesením z 5. 12. 2012, č. k. 23Er/3533/2004-22 návrh povinného

na zastavenie exekúcie zamietol, keď mal za to, že údaje na doručení sú čitateľné, a je z nej možné zistiť, kedy došlo k prvému neúspešnému doručovaniu, ako aj opakovanému doručovaniu. Rovnako obsahuje deň uloženia zásielky na pošte. Taktiež mal za to, že v slovenskom právnom poriadku upravuje doručenie ust. § 144 vykonávacieho predpisu vyhl. Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z. z. Z tejto úpravy však nie je možné dôvodiť také náležitosti doručenia, na ktoré odkazuje povinný. Úpravu danej problematiky obsahoval aj poštový poriadok, ktorý mal do 31. 8. 1996, povahu všeobecne záväzného právneho predpisu, avšak od 1. 9. 1996 má len povahu obchodných podmienok, a preto z neho nie je možné vyvodzovať náležitosti doručenia, pre účely posúdenia, či ide o verejnú listinu. Vzhľadom na uvedené mal za to, že doručenie predložené oprávneným je postačujúce pre záver, že povinnému bol platobný výmer, na podklade ktorého sa vykonáva exekúcia/ riadne doručený. Na odvolanie povinného, Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, uznesením 27. 2. 2013, č. k. 6 CoE/74/2013-40 napadnuté rozhodnutie v časti zamietnutia návrhu povinného na zastavenie exekúcie zrušil a v tejto časti ho vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že po oboznámení sa s fotokópiou doručenia má pochybnosť o tom, aký deň poštový doručovateľ na doručení vyznačil, ako dátum prvého neúspešného doručovania. Javí sa pravdepodobným, že to bol deň 19. 9. 2003, opakovaného doručovania deň 22. 9. 2003 a deň uloženia 23. 9. 2003. Pokiaľ ide o pečiatku pošty, táto sa nachádza na fotokópii listu, obsahujúceho doručenie, avšak nemožno z uvedeného bez predloženia originálu uzavrieť, že skutočne ide o jednu a totožnú obálku, obsahujúcu dotknutú doručenie. Za tohto stavu nemožno jednoznačne uzavrieť, že list bol prevzatý poštou 017 01 Považská Bystrica, a teda doporučený list, prebehol cyklom doručovania prostredníctvom pošty SR. Súdu prvého stupňa uložil povinnosť vyžiadať originál dotknutej poštovej doručenia, za účelom odstránenia týchto pochybností. Po vyžiadaní originálu spornej poštovej doručenia, a po oboznámení sa s jej obsahom, súd prvého stupňa v novom konaní vo veci zistil, že na obálke, ktorá obsahuje dotknutú doručenie, je odtlačok pečiatky pošty 017 01 Považská Bystrica, ako aj číselné označenie zásielky. Rovnako sa na zadnej strane, nachádza odtlačok pečiatky pošty "nevyzdvihnuté v odbernej lehote". Z uvedeného mal súd prvého stupňa za preukázané, že zásielka bola odovzdaná na prepravu pošte, a teda doručovanie vykonával poštový doručovateľ. Zo samotnej doručenia, ktorá je súčasťou vyššie uvedenej obálky zistil, že obsahuje čitateľné údaje o tom, že neúspešný pokus o doručenie s výzvou na opakované doručenie, bol uskutočnený 19. 09., opakované doručenie 22. 09. a následne bola zásielka uložená dňa 22. 09. Vzhľadom na uvedené, mal súd prvého stupňa za to, že správny orgán doručoval rozhodnutie, na podklade ktorého sa vykonáva exekúcia, cestou pošty. Poštový doručovateľ vykonal prvý neúspešný pokus o doručenie, s výzvou na opakované doručenie dňa 19. 09. 2003 (piatok), následne vykonal neúspešne druhý pokus o doručenie dňa 22. 09. 2003 (pondelok) a v tento deň aj uložil zásielku na pošte. Povinný ako adresát, si ju nevyzdvihol do 3 dní od jej uloženia. V zmysle záverov odvolacieho súdu, bolo na povinnom, aby súdu preukázal, že nebol stanovený postup doručenia dodržaný, rovnako ako skutočnosť, že sa nezdržoval v čase doručovania písomností na adrese, na ktorej mu bolo doručované. Na preukázanie uvedeného, povinný súdu doposiaľ nepredložil a ani neoznačil žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné uvedené skutočnosti odvodiť. Neurobil tak ani potom, čo mu bolo doručené rozhodnutie odvolacieho súdu, z ktorého vyplynulo, že ho v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno. Súd prvého stupňa ohľadom tejto skutočnosti, sám z vlastnej iniciatívy nevykonal žiadne dopyty na poštu, keď táto archivuje doklady a údaje o zásielke, v zmysle poštových podmienok po dobu 3 rokov od podania zásielky a okrem toho je málo pravdepodobné, že poštový doručovateľ, by vzhľadom na odstup času (10 rokov), mohol okresnému súdu ozrejmiť nejaké konkrétne okolnosti, týkajúce sa doručovania zásielky povinnému. Povinnosť vykonať v tomto smere dokazovanie z vlastného podnetu, nevyplývala ani z rozhodnutia odvolacieho súdu. Naopak, tento v tomto smere, jednoznačne konšatoval dôkaznú povinnosť povinného. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, zistené z originálu doručenia, ktorou bol povinnému doručovaný exekučný titul, na podklade ktorého sa v súčasnosti proti nemu vedie exekúcia, dospel k záveru, že boli splnené predpoklady aplikácie fikcie doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Z doručenia bolo zistené, že poštový doručovateľ doručoval zásielku po prvýkrát dňa 19. 09. 2003 (piatok), po následnom upovedomení, že príde zásielku doručiť opätovne, vykonal ďalší pokus o doručenie dňa 22. 09. 2003 (pondelok). Po jeho neúspešnosti, bola zásielka uložená dňa 22. 09. 2003 na pošte. Povinný si ju nevyzdvihol. Povinný nepreukázal, že sa nezdržoval v čase doručovania na adrese, na ktorú mu bolo doručované, a tak súd prvého stupňa vychádzal z údajov poštového doručovateľa na zásielke "nevyzdvihnuté v odbernej lehote". Taktiež

povinný nepreukázal, že údaje na doručenke, sú nesprávne vyznačené. Pokiaľ ide o námietku povinného, že doručenka nie je podpísaná poštovým doručovateľom, tak súd odkázal na závery odvolacieho súdu z 27. 2. 2013, č.k. 6CoE/74/2013-40, v ktorom uvedenú skutočnosť, výslovne neuviedol, ako podmienku stanovenú v ust. § 24 ods. 2 Správneho poriadku, pre aplikáciu fikcie doručenia a súčasne z absencie takéhoto podpisu, nevyvodil žiadne právne následky a nepovažoval z tohto dôvodu, doručenie za nepreukazné. V rámci doplnenia dokazovania, nezaviazal súd prvého stupňa na zistenie tejto skutočnosti a taktiež nevyvodil záver, že by táto skutočnosť, zbavovala povinného dôkaznej povinnosti, ohľadne preukázania nedodržania stanoveného postupu doručovania, resp. skutočnosti, že sa nezdržoval v rozhodnom čase, v mieste doručovania. Okrem toho súd zotrval na svojom názore, vyslovenom v pôvodnom rozhodnutí, že takúto náležitosť doručenky, v slovenskom právnom poriadku neupravuje žiadny právne záväzný predpis a s jej absenciou, nie sú spojené žiadne právne následky. Pokiaľ povinný namietal aj vecnú nesprávnosť exekučného titulu, v tomto smere, súd prvého stupňa tiež zotrval na pôvodných záveroch, v zmysle ktorých povinnému nič nebráni, aby využil mimoriadne opravné prostriedky, ktoré môžu viesť k zrušeniu exekučného titulu. Povinný súčasne požiadal o povolenie odkladu exekúcie z dôvodu, že je možné v dôsledku skutočností, uvedených v jeho návrhu zo dňa 15. 11. 2012, očakávať zastavenie exekúcie. Vzhľadom na to, že po doplnení dokazovania, oboznámením sa s originálom doručenky, súd prvého stupňa nezistil žiadne nové okolnosti, ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie, návrh povinného na povolenie odkladu zamietol.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 19. 11. 2013, č. k. 6CoE/175/2013-69 odvolanie povinného vo výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie odmietol a uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie povinného proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, nie je dôvodné. Odvolací súd po predložení originálu obálky nemal pochybnosť o tom, že poštový doručovateľ na doručenke vyznačil ako dátum prvého neúspešného doručovania, deň 19. 9. 2003, opakovaného doručovania deň 22. 9. 2003 a deň uloženia zásielky 23. 9. 2003. Poukázal na pečiatku pošty, ktorá sa nachádza na obálke nedoručeného listu, s dátumom 19. 9. 2003, z čoho vyplýva, že list bol prevzatý poštou 017 01 Považská Bystrica, teda zjavne doporučený list, prebehol cyklom doručovania prostredníctvom pošty SR. Dotknutá doručenka vzhľadom k tomu, že spĺňa požadované náležitosti je verejnou listinou, pričom v konaní, jej nesprávnosť preukázaná nebola. Za tejto situácie, keďže boli splnené zákonné podmienky pre uplatnenie fikcie doručenia, nemožno námietku povinného, že sa o uložení zásielky nedozvedel, v zmysle ust. § 24 Správneho poriadku považovať za právne významný dôvod, ktorý by mohol mať za následok ním tvrdenú skutočnosť, že exekučný titul nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, navyše za situácie, že v konaní neuniesol dôkazné bremeno, spočívajúce v povinnosti preukázať, že v čase doručovania zásielky sa nezdržoval v mieste svojho bydliska.

Odvolací súd ďalej uviedol, že proti výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, nemožno podľa ust. § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), v spojení s ust. § 56 Exekučného poriadku podať odvolanie, pretože Exekučný poriadok, proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, odvolanie nepripúšťa. V zmysle § 56 ods. 7 Exekučného poriadku, je prípustné odvolanie len voči rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie. Z uvedeného je zrejmé, že odvolanie povinného, proti uzneseniu súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie podľa zákona, prípustné nie je. Preto odvolací súd, odvolanie v tejto časti, podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odmietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 19. 11. 2013, č. k. 6CoE/175/2013-69 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín z 12. 8. 2013, č. k. 23Er/3533/2004-50 zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, spolu s právne záväzným názorom NS SR. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014, pretože postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci ust. § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., rozhodnutie trpí tzv. inou vadou, ktorá má za následok

nesprávne právne rozhodnutie vo veci ust. § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Podľa povinného postupom prvostupňového, aj odvolacieho súdu došlo k odňatiu práva na súdnu ochranu a prístupu k súdu vo vzťahu povinného. Odňatie možnosti konať pred súdom spočívalo v tom, že povinného súd nekonfrontoval v sporných otázkach. Formalistický súd vychádzal iba z návrhu a aj napriek všetkým jasným, vecným, zrozumiteľným a najmä logickým vysvetleniam a argumentom povinného, prvostupňový aj odvolací súd rezignoval na akúkoľvek procesnú aktivitu v zmysle dokazovania a odstránenia nejasností. Súd sa vo svojom odôvodnení obmedzil len „na všeobecné a povrchné“ konštatovania (ust. § 230 ods. 1 O. s. p.). Vzhľadom na nepreskúmateľnosť procesného postupu pri dokazovaní došlo v materiálnom zmysle k odňatiu práva na prístup k súdu. Extrémna arbitrárnosť výkladu spôsobila, že právo povinného na obranu svojich práv bolo iba iluzórne a nevykonanie dokazovania viedlo k odňatiu prístupu k súdu a porušeniu práva povinného podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolateľ pritom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 5MCdo 15/2009.

Podľa dovolateľa konajúce súdy v celom rozsahu nesprávne právne posúdili namietané dôvody pre zastavenie exekúcie, právnu úpravu a normy zakotvujúce náležitosti doručenia ako verejnej listiny a podmienky uplatnenia fikcie doručenia vo väzbe na preukázanie splnenia zákonných podmienok doručenia písomností podľa Správneho poriadku. Súdy predovšetkým nesprávne právne posúdili význam a nesprávne aplikovali ust. § 24 ods. 1 a 2 Správny poriadok. Na jednej strane súd lakonicky citoval uvedené ustanovenia Správneho poriadku, k tomu ďalej uviedol, že vyznačenie dátumov doručovateľom je riadne a čitateľné, pritom sa však vôbec nevysporiadal s normami, ktoré upravujú obsahové náležitosti doručenia a už vôbec nemal za preukázané, že by dátumy vôbec vyznačil lége artis poštový doručovateľ. Tým, že súd nepoužil všetky správne normy na ustálenie obsahu a splnenia podmienok fikcie doručenia, t.j. opomenul aplikovať najmä Poštové podmienky a Poštový poriadok ako normy platné s odkazom na zákon o poštových službách, nemohol jednoznačne vyhodnotiť ani splnenie podmienok uplatnenia § 24 ods. 1 a 2 Správneho poriadku. Aj tu možno jasne vidieť nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí, kedy súd formálne cituje rozhodné ustanovenia, neaplikuje však vôbec súvisiace -podmieňujúce normy a nesprávne vyhodnotí splnenie podmienok uplatnenia fikcie doručenia. V tomto kontexte je tak neprípustné, aby súdy na jednej strane uzavreli, že zásielka bola odovzdaná na poštovú prepravu a teda doručovanie vykonával poštový doručovateľ, na strane druhej však vôbec právne neposúdili perfektnosť doručenia, na ktorej sa údaje aj o doručovateľovi vyznačujú - niet tak dôkazu pre nedôvodnú a nepreskúmateľnú úvahu súdu. Podľa dovolateľa súdy bez akéhokoľvek odôvodnenia, a teda arbitrárne, odobrili skutočnosť, že hocijaká doručienka, neopatrená pečiatkou pošty, podpisom doručovateľa, na ktorej sú iba nečitateľné vyznačené dátumy doručenia, opakovaného doručenia a uloženia zásielky je perfektná, a teda spôsobilá osvedčiť tak podstatnú skutočnosť, akou je doručenie zásielky a splnenie podmienok pre fikciu doručenia. Na tomto nesprávnom právnom posúdení nemôže pritom nič zmeniť ani povrchné - rovnako nepreskúmateľné -konštatovanie odvolacieho súdu, že keďže obálka obsahuje pečiatku pošty, je perfektná aj doručienka, ako verejná listina. Tento záver súdov je nielen neudržateľný, nesprávny, arbitrárny, ale aj predčasný a nebezpečný pre aplikačnú prax - priamo porušujúci ústavné práva povinného v exekučnom konaní, ktoré má nezvratný dopad na jeho majetkové práva, rovnako chránené ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Ak by takto súdy vo všeobecnosti postupovali, postačovalo by, aby sám veriteľ iba ručne vypísal doručienku - táto by nemusela byť opatrená ani pečiatkou pošty, ani podpisom doručovateľa, ani by nemusela mať vyznačený dôvod neprebratia pošty, a teda fakticky by nemusela byť ani odoslaná a podľa logiky súdu, by sa malo za to, že ide o verejnú listinu, ktorá jasne spĺňa podmienky a preukazuje hodnoverne naplnenie fikcie doručenia. Ide žiaľ až o absurdný záver, nehodný súdnej autority. Dovolateľ poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. 10. 2008, sp. zn. 1Obdo V 88/2007, z 31. 3. 2009, sp. zn. 2Cdo 6/2008 a z 27. 10. 2010, sp. zn. 4Cdo 240/2010 a judikáty Najvyššieho súdu Českej republiky.

Inou vadou v konaní súdov, ktorá má za následok dôvodnosť podaného dovolania je podľa povinného nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí pre nedostatok dôvodov a porušenie zásad dokazovania v civilnom konaní (ust. § 157 ods. 2 O. s. p.). Konajúce súdy však pre ustálenie otázky perfektnosti doručenia nesprávne vyhodnotili v spise sa nachádzajúce listiny a dôkazy a pri súčasne nesprávnej úvahe dospeli nesprávne k skutkovým zisteniam. V celom rozsahu tak súdy nielenže zle a nesprávne

vyhodnotili dôkazy v spise, ale najmä nevykonali potrebné dôkazy pre správne a zákonné rozhodnutie o zastavení exekúcie. Súd v napadnutých rozhodnutiach nijako neobjasnil, akými úvahami boli pri rozhodovaní vedené a na základe akej úvahy dospeli k záveru, že exekučný titul je právoplatný a vykonateľný, keďže podľa súdov mal byť riadne doručený, čo má byť preukázané. Z pohľadu naplnenia čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd je neprípustný taký prístup súdu, kedy v odôvodnení iba fakticky konštatuje svoje rozhodnutie, nijako ho však nezdôvodňuje a teda neumožňuje účastníkom konania ustáliť skutočné dôvody, pre ktoré bolo určitým spôsobom o ich právach a povinnostiach rozhodnuté. Rozhodnutie neobsahuje nijaké dôvody, pre ktoré došlo k zamietnutiu návrhu na odklad a zastavenie exekúcie a je tak založené výhradne na jednom konštatovaní súdu, bez akéhokoľvek ďalšieho zdôvodnenia. Dovolateľ následne uviedol judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ESLP, ktorú doplnil podaním doručeným okresnému súdu 26. marca 2015, v ktorom poukázal na rozhodnutie NS SR z 8. 07. 2010, sp. zn. 3Cdo/30/2010 a vyčísliť si trovy konania v sume 358,10 eur. Oprávnený sa k dovolaniu povinného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne vymenovaných v ust. § 237 písm. a/ až g/ a O. s. p. v prípadoch uvedených v ust. § 239 O. s. p. v znení účinnom do 1. 1. 2015.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j., ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.). V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto vád, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti uzneseniu upravuje ust. § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdному dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia, na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní / neuznaní / cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné / nevykonateľné / na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie, ktoré nemá znaky uznesení uvedených v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania povinného preto z § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nevyplýva.

Dovolať vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania povinného sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolaťa, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolať odňatie možnosti konať pred súdom vidí v tom, že súdy nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu, a ich rozhodnutia sú arbitrárne. Navyše rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vadou konania podľa ustanovenia § 237 písm. f O. s. p. je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolací súd súhlasí s povinným, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podľa ustanovenia § 169 ods. 1 O. s. p. / pre odvolacie konanie v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. / v písomnom vyhotovení uznesenia súd uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a vecí, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

Podľa ustanovenia §157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd

uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Z obsahu spisu vyplýva, že povinný namietal, že údaje na doručenke, nie sú dobre čitateľné a rozpoznateľné. Okrem toho neobdržal od doručovateľa listok, ktorý by ho upovedomil o opakovanom doručení platobného výmeru, tak ako to predpokladá ust. § 24 Správneho poriadku. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 12. 08. 2013, č. k.23Er/3533/2004-50 uviedol, že povinnému bol platobný výmer, na podklade ktorého sa vykonáva exekúcia, riadne doručený. K uvedenému záveru dospel po vyžiadaní originálu poštovej doručenky a po oboznámení sa s jej obsahom v novom konaní vo veci. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval / tak ako je uvedené v konštatačnej časti rozhodnutia /, že zistil, že na obálke, ktorá obsahuje spornú doručenku, je odtlačok pečiatky pošty 017 01 Považská Bystrica, ako aj číselné označenie zásielky. Rovnako sa na zadnej strane nachádza odtlačok pečiatky pošty "nevyzdvihnuté v odbernej lehote". Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že mal za preukázané, že zásielka bola odovzdaná na prepravu pošty, a teda doručovanie vykonával poštový doručovateľ. Zo samotnej doručenky, ktorá je súčasťou vyššie uvedenej obálky zistil, že obsahuje čitateľné údaje o tom, že neúspešný pokus o doručenie s výzvou na opakované doručenie, bol uskutočnený 19. 09., opakované doručenie 22. 09. a následne bola zásielka uložená dňa 22. 09. Vzhľadom na uvedené, mal súd prvého stupňa za to, že správny orgán doručoval rozhodnutie, na podklade ktorého sa vykonáva exekúcia, cestou pošty. Poštový doručovateľ vykonával prvý neúspešný pokus o doručenie, s výzvou na opakované doručenie dňa 19. 09. 2003 (piatok), následne vykonával neúspešne druhý pokus o doručenie dňa 22. 09. 2003 (pondelok) a v tento deň aj uložil zásielku na pošte. Povinný ako adresát, si ju nevyzdvihol do 3 dní od jej uloženia. Súd prvého stupňa tiež uviedol, že nevykonával žiadne dopyty na poštu, nakoľko táto archivuje doklady a údaje o zásielke, v zmysle poštových podmienok po dobu 3 rokov od podania zásielky, a okrem toho je málo pravdepodobné, že poštový doručovateľ, by vzhľadom na odstup času (10 rokov), mohol súdu ozrejiť nejaké konkrétne okolnosti, týkajúce sa doručovania zásielky povinnému. V súvislosti s námietkou povinného, že doručenka nie je podpísaná poštovým doručovateľom, súd prvého stupňa odkázal na závery zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu z 27. 02. 2013, č. k. 6CoE/74/2013-40, v ktorom uvedenú skutočnosť, výslovne neuviedol, ako podmienku stanovenú v ust. § 24 ods. 2 Správneho poriadku, pre aplikáciu fikcie doručenia a súčasne z absencie takéhoto podpisu, nevyvodil žiadne právne následky, a nepovažoval z tohto dôvodu, doručenie za nepreukázané. Okrem toho súd prvého stupňa konštatoval, že zotrval na svojom názore, vyslovenom v pôvodnom rozhodnutí, že takúto náležitosť doručenky, v slovenskom právnom poriadku neupravuje žiadny právne záväzný predpis a s jej absenciou, nie sú spojené žiadne právne následky. Pokiaľ povinný namietal aj vecnú nesprávnosť exekučného titulu, v tomto smere, súd prvého stupňa uviedol, že povinnému nič nebráni, aby využil mimoriadne opravné prostriedky, ktoré môžu viesť k zrušeniu exekučného titulu. Dovolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal povinný z dôvodov, že je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a súd nevykonával dokazovanie nevyhnutné pre objasnenie skutkového stavu.

Odvolací súd sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa stotožnil. K odvolacím dôvodom uviedol, že po predložení originálu obálky nemal pochybnosť o tom, že poštový doručovateľ na

doručenke vyznačil dátum prvého neúspešného doručovania, opakovaného doručovania a deň uloženia zásielky. Poukázal na pečiatku pošty, ktorá sa nachádza na obálke nedoručeného listu, s dátumom 19. 09. 2003, z čoho vyplýva, že list bol prevzatý poštou 017 01 Považská Bystrica, teda zjavne doporučený list, prebehol cyklom doručovania prostredníctvom pošty SR. Dotknutá doručenka vzhľadom k tomu, že spĺňa požadované náležitosti je verejnou listinou, pričom v konaní, jej nesprávnosť preukázaná nebola. Za tejto situácie, keďže boli splnené zákonné podmienky pre uplatnenie fikcie doručenia, nemožno námietku povinného, že sa o uložení zásielky nedozvedel, v zmysle ust. § 24 Správneho poriadku považovať za právne významný dôvod, ktorý by mohol mať za následok ním tvrdenú skutočnosť, že exekučný titul nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, navyše za situácie, že v konaní neunesol dôkazné bremeno, spočívajúce v povinnosti preukázať, že v čase doručovania zásielky sa nezdržoval v mieste svojho bydliska.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv povinného. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom povinného, týkajúceho sa nevykonania dokazovania, je potrebné poukázať na konštantnú judikatúru všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu, podľa ktorej súdu nepatrí povinnosť vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia vo veci sudcovi a súdu umožňujú vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

V konaní pred súdmi nebola porušená zásada spravodlivého konania, nakoľko súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov nepovažuje za potrebné vykonať dokazovanie vypočutím poštového doručovateľa a dopytom na príslušnej pošte. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu tvoria jeden celok.

K námietkam dovolateľa ohľadne právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) v nadväznosti na aplikáciu Poštového poriadku a Poštových podmienok dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Povinný v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že povinný nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností jeho tvrdenie, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie je opodstatnené.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia povinným tvrdenej procesnej vady v

zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., dovolací súd uzavrel, že prípustnosť dovolania povinného nemožno vyvodiť z ust. § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie povinného odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému oprávnenému vzniklo podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Nakoľko mu žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.